

Getuigenis: Isaac was tien maanden ontvoerd

‘God maakt een weg waar geen weg is’

Mijn naam is Pastor Isaac uit Pakistan, maar ik woon nu in Nederland.

Ik ben getrouwd en heb twee zonen waarvan er een in Pakistan is geboren en mijn jongste zoon in Nederland. Ik wil graag met je delen hoe Jezus Christus mij altijd leidt, zelfs vanuit de vallei van de schaduw des doods. Mijn geloof in Jezus Christus is als een stevige rots is. Omdat mijn Heer op wonderbaarlijke wijze in mijn leven werkt, niet één keer maar vele keren.

Pakistan is een moslimland en het leven van christenen is erg moeilijk. Elke dag worden christenen op alle terreinen van hun leven vervolgd en gediscrimineerd.

Ik ben opgeleid als zendeling. Mijn kerk stuurde me naar Zuid-Korea omdat de Koreaanse kerk te helpen met hun werk onder moslims, aangezien er steeds meer islamitische arbeiders naar dit land komen.

Na een jaar dienen in Zuid-Korea keerde ik terug naar mijn eigen land. Het was rond Pasen toen er zich een heftig voorval voordeed. Een neef van mij werkte in een bank. Hij werd valselijk beschuldigd van het verbranden van de Koran, het heilige boek van de moslims.

Fanatieke, lokale leiders organiseerden grote protestmarsen. De mensen die meeliepen, hadden stokken en andere wapens bij zich. Ze probeerden de huizen van de christenen in brand te steken.

Om de boel te sussen, offerde mijn neef zichzelf op. Hij gaf zich aan bij de politie. Ik probeerde de zaak nauwgezet te volgen zodat ik hem kon ondersteunen. Daarmee riep ik de woede van de extremisten op mij af. Ze hadden het op mij en mijn jonge familie gemunt. Ik werd zelfs aangevallen. Ze deden er alles aan om mij tegen te houden.

Ik moest vluchten met mijn gezin. We woonden in verschillende steden en kwamen uiteindelijk in Karachi terecht. Ik hoopte dat we hier veilig zouden zijn. Maar ik had het mis. De moslims hebben een groot netwerk en ze moeten me achterhaald hebben.

Op een zondagochtend, toen we ons klaarmaakten om naar de kerk te gaan, werd er op onze deur geklopt en mijn jongere broer ging kijken wie er aan de deur stond. Toen hij de deur opendeed, werden we direct aangevallen door een heleboel mensen met dodelijke wapens die ons begonnen te slaan.

Ik werd zo hard geraakt dat ik mijn bewustzijn verloor. Toen ik weer bij kwam, bevond ik me in een vrachtwagen en mijn handen en voeten waren vastgebonden met touwen.

Na een dag en nacht rijden, kwam ik aan op een onbekende plek. Ik werd opgesloten in een kleine kamer. De volgende dag vertelden ze me dat ze mijn vrouw en zoon al hadden vermoord. 'Maar jou houden we in leven', zeiden ze. 'Iedere dag zullen we iemand vermoorden omdat jij een christen hebt geholpen die godslastering heeft gepleegd. Dus je bent ook een godslasteraar!'

In deze situatie was mijn geloof in mijn Heer Jezus Christus het enige wat ik nog overhad. God moest wel een plan hebben met mijn leven. Waarom zou ik anders nog leven?

De Taliban boden me ook aan dat als ik de islam zou accepteren, ze me een goed leven zouden geven met een huwelijk en geld, maar dan moest ik wel werken voor de islam. Iedere dag opnieuw kreeg ik deze uitweg aangeboden.

Maar elke dag was mijn antwoord hetzelfde: 'Ik ga liever dood. Ik behoor Jezus toe.'

Ze kunnen mijn lichaam doden, dacht ik, maar mijn ziel is van mijn Heer. Die Heer aanbad ik iedere dag. Ondanks de voortdurende martelingen. Iedere dag kreeg ik schoppen en klappen. Ik bad tot God en ik verloor mijn geloof op geen enkel moment. Zelfs niet toen ik me in een ellendige toestand bevond.

Ik geloofde dat God me kracht zou geven én dat Hij me zou redden. God kan een weg maken waar geen weg is. De tijd verstreek. Tien maanden gingen voorbij. Mijn dagelijkse routine was het zingen van gospelliederen. Ook zegde ik Bijbelverzen hard op, vooral de psalmen 23 en 121.

Op een nacht, terwijl ik aan het bidden was hoorde ik iemand mij roepen. Ik dacht dat ik het me inbeeldde en negeerde het. Het gebeurde nogmaals en zelfs een derde keer.

Toen antwoordde ik. 'Hier ben ik.' Toen knielde ik.

De stem zei: 'Ik ben jouw, Heer. Sta op. Ga tegen de muur staan en zeg "Halleluja"'

Ik deed wat de stem mij vertelde. Plotseling viel de muur naar beneden. Het was als in een droom. Waar de muur mij eerst opgesloten hield, zat nu een groot gat. Voorzichtig deed ik mijn voet naar buiten. Het voelde onwerkelijk, alsof ik droomde. Maar het was echt.

Ik begon te rennen, zoals hard als ik kon. Voor mijn gevoel heb ik uren gerend. Uiteindelijk zag ik lichten in de verte. Daar liep ik naartoe. Het bleek een klein stadje te zijn. Een gewapende man bewaakte de toegangsweg.

Ik vroeg hem of ik zijn telefoon mocht gebruiken, omdat ik hulp nodig had. Ik was nerveus. Zou hij me helpen of zou hij me weer gevangen nemen en terugbrengen? De man zag mijn toestand en gaf me zijn telefoon.

Het enige telefoonnummer dat ik uit mijn hoofd kende, was dat van mijn broer. Ik belde hem en gelukkig nam hij op. Toen ik hem vertelde dat ik het was, geloofde hij me niet. Hij dacht dat ik dood was. Toen ik hem een paar details over onze familie vertelde, geloofde hij me dat ik echt zijn broer was.

‘Waar ben je?’, vroeg hij.

Ik moest aan de bewaker vragen waar ik me bevond. Ik was slechts twee uur rijden van mijn broer vandaan. Mijn broer vroeg aan de bewaker of hij me veilig wilde houden zodat hij me kon ophalen.

Enkele uren later reed mijn broer de auto voor. We omhelsden elkaar en huilden. Ik vroeg hem als eerste hoe het mijn vrouw en zoon was. Ze bleken nog in leven te zijn. Ze hadden het land inmiddels verlaten. Ik wilde hen zo snel mogelijk achteraan reizen. Toch vroeg ik mijn broer om nog niet tegen mijn vrouw en zoon te zeggen dat ik nog leefde. Wat als ik onderweg naar hen alsnog zou omkomen?

In Pakistan leefde ik als een onderduiker. Tot de dag kwam dat ik op het vliegveld kwam. Ik slaagde erin om naar het land van melk en groene weiden te komen. Ja, ik heb het over Nederland! Voor mij is dit het beloofde land. Het land dat mij in liefde aannam, en waar ik mijn vrouw en zoon weer in mijn armen kon sluiten en waar ik mijn tweede zoon kreeg. Ik ben God en Nederland voor eeuwig dankbaar.

Vandaag wil ik jullie aanmoedigen om altijd op de Heer te blijven vertrouwen, want alles ligt in Zijn handen en Hij is tot alles in staat. Hij is de God van wonderen, als Hij een wonder voor mij kan doen, kan Hij dat ook voor jou doen, want Hij is gisteren, vandaag en voor eeuwig dezelfde God. Nu dien ik de Heer in Nederland en help ik mijn gevluchte broeders en zusters die in nood zijn. God zegene je.

** De naam van Isaac is veranderd omwille van de veiligheid.*

7 lessen die Isaac leerde tijdens zijn kidnapping

1. Wees voorbereid. In Pakistan staan christenen altijd onder druk. Er kan een dag komen waar je moet kiezen tussen je leven of je geloof.
2. Creëer een routine waarbij je intimiteit zoekt met God. Zingen, bidden en Bijbelverzen reciteren, zijn essentieel. (Dit kan alleen als je al Bijbelverzen en liederen uit je hoofd kent.)
3. Onthoud dat velen je voor zijn gegaan. Paulus en Barnabas, Petrus en Johannes, Stefanus, Jezus... de Bijbel zit vol met voorbeelden van mensen die hetzelfde of ernstiger lijden hebben ondergaan. Lees Hebrëeën 11 maar eens over de geloofsgetuigen.
4. Accepteer de feiten, maar blijf geloven. Een goede afloop is niet gegarandeerd, maar God kan alles. Hij kan je bevrijden.
5. Hou vast aan Bijbelse waarheden. Als de Bijbel zegt dat sterven winst is, dan is dat ook zo. Zelfs als je het leven moet laten, dan nog mag je weten dat je bij Christus zult zijn en dat is oneindig veel beter dan wat dit leven te bieden heeft.
6. Ken je Bijbel. Jezus is het Woord van God. Je vindt Hem in de Bijbel. Hij komt in je hart als je het Woord van God toelaat in je hart.
7. God spreekt. Niet altijd. Niet voortdurend. Maar op onverwachte momenten laat Hij van zich horen. Dan is Hij daar om woorden van kracht en hoop te spreken.